Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
İSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 35 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 7.11.1977

İSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

5/11/1977

İÇİNDEKİLER

YAŞASIN BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ 3

PETROGRAT 1917 N. HİKMET . . . 4

SOSYALİSTLER ARASI FORUM . . . 5

UÇAK SANAYİİ KURMA SORUNU 6

DÜZELTME 7

GÖREV, OYUNLARINI BOZMAKTIR 8

DEMOKRATİK DEVRİM ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ DAHA 10

BATI ALMANYA'DA FAŞİST TERÖR 13

SİNEMANIN ÖNEMİ VE SANSÜR 16

YURTSEVERLER, DEVRİMCİLER, HALKIMIZ!...

1976 - 77 öğrenim yılı içerisin de ve sonunda Antalya Lisesinde 285 kişi sınıfta bırakıldık. Sene başından bu yana ahlâk dersi başta olmak üzere faşist hocaların dersleri zayıftı...

Yıl sonunda sınıfta kaldığımız zaman bizi okula sokmadılar. Kaldığımız derslerden okula devam ettirmediler. Bunun sebebini sorduğumuz zaman «yer yoyk» kılıfını uydurdular. Fakat, Çağlayan Lisesinde barınamayan ve diğer illerden gelen faşistlere kolaylıkla yer buldular.

Bizlerin bir kısmı 2. sınıflarda kaldık. Oysa bu yıl 2. sınıflar klasik ders yönteminden modern ders yöntemine geçtiler. Bizlerin, modern dersi, daha önce görmediğimiz için başarmamız imkânsız. Ayrıca bizim okula devam etmemiz ve klasik sınıf açılması için Millî Eğitim Müdürlüğüne ve Lise Müdürüne baş vurduk. Aldığımız cevap «hayır» oldu.

Antalya Lisesi Müdürü kendi girişimiyle on iki tane devrimci hocayı başka okula sürdü. Böyle olunca okulda öğretmen sı kıntısı başladı ve mecburen iki sınıfı birleştirerek tek sınıf haline getirdiler. Sınıflar ağzına kadar doldu. Bu nedenle de bizi okula almıyorlar. Müdür okulu faşistleştirmek için uğraşıyor. Ama başaramayacak. Çünkü dök me suyla değirmen dönmez. Antalya Lisesi'nin kitlesi faşistleştirme çabalarına karşı direniyor.

Bizim istikbalimizle oynayan bir avuç faşist öğretmenden hesap tekrar tekrar sorulacaktır.

Kahrolsun faşist - polis - ida re - işbirliği...

Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz...

Sınıfta kalan 285 öğrenci

YURTSEVER EMEK HALKI!

Yurdumuz Türkiye, emperya list dünya sistemi içinde sömürülen bir ülkedir. Türkiye'nin iktisadî düzeni, feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzendir. Türkiye, emperyalizmin sömürdüğü öteki gelişmemiş ülkelerle kader birliği durumunda dır ve ülkemizin doğal yeri bu durumdan kurtulmak için savaş makta olan ülkelerin safıdır.

Devrimci görevimiz, içinde bulunduğumuz faşist terör şartlarında tarihî anın gerektirdiği devrimci eylemi sürdürmektir. Durmadan değişen şartları doğru değerlendirmeli, eylem çizgisini doğru saptamalı, o çizgiyi yüreklilikle izlemeliyiz.

Dün düzen Filipin demokrasisi idi, bugün faşizmdir. Faşist terörün zorunlu kıldığı çalışma tarzını benimsemekle yükümlüyüz. Bunu yapmazsak devrimci görevimizi yerine getiremeyiz.

Her gün yurdun her yanında bir devrimcinin, bir gencin, bir yurtseverin resmi ve sivil fa şistlerce işkencede, yolda, iş yerinde öldürüldüğünü duyuyor ve yaşıyoruz. Faşistler yalnız devrimcilere ve gençlere değil hayatın her alanında tüm halka saldırıyorlar. Politikaları açıktır: hayatın tüm alanlarını faşistleştirmek.

EMEK'te oynanmak istenen oyun da budur. Emek'teki tüm okulları faşist baskısı altında tutmak, işçiyi memuru ezmek, esnaftan haraç almak.

Bunun için Emek'teki Nenehatun Kız Öğrenci Yurdu'nu boşaltıp yerine faşist köpekleri getirerek MHP Genel Merkezi'yle, Ülkü Ocakları'yla, Tokat Yurdu'yla semtimizi faşist ablukası altına almak istiyorlar.

İŞÇİLER, MEMURLAR, TÜM NAMUSLU, ONURLU ve DÜRÜST İNSANLAR!

Mahallede, okullarda faşistlere karşı birleşelim, her faşist harekete birlikte ve anında karşı koyalım, onların semtimizden kovulması, faşist örgütlerin kapatılması için çalışalım. Bunun için DİVRİĞİ'de treni durdurup faşistleri ezen köylüler, TUZLU ÇAYIR'daki emekçiler, DİYARBAKIR'daki halk, PROFİLO'daki işçiler, Ülkü Ocakları'nı açtırmayan GÜLTEPE'liler, ÜMRANİYE'deki 1 MAYIS GECEKONDU MAHALLESİ halkı bize örnek olsun.

EMEK - DER
DEV - LİS

BAŞYAZI:

YAŞASIN BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ!

Büyük Ekim Devrimi'nin 60. yıldönümünü kutluyoruz. Bundan altmış yıl önce Bolşevik Partisinin ve onun büyük önderi Lenin'in yönetimindeki devrimci kuvvetleri, Rusya emekçi halkının barış, toprak ve ekmek istemlerini gerçekleştirmek üzere Kerenski'nin burjuva hükümetini devirdi ve dünyanın altıda birinde insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan düzeni kaldırmak, yerine sosyalist düzeni kurmak üzere iktidarı ele aldılar.

İnsanoğlu tarih boyunca her zaman sömürüsüz bir toplum özlemini çekti. Ama Ekim Devriminin zafere ulaşmasından önce sömürü düzeninin savunucuları sosyalizmin bir hayal olduğunu, toplumlar varoldukça sömürünün de kaçınılmaz olduğunu, söylerlerdi. Bu sözcüler «sosyalizm iyi şey ama hayata geçirilemez, kitaplarda kalmaya mahkûmdur» derlerdi. Ekim Devriminden sonra bunu diyemez oldular. 1917'den sonra sosyalizm dünyanın altıda birinde gözle görülür ele tutulur bir gerçek oldu.

Ekim Devriminin zaferi dünya işçi sınıfı hareketinin sağlıklı, marksizmin ruhuna uygun bir yörüngeye oturmasını sağladı. İkinci Enternasyonalin oportünist, revizyonist yönetimi, hareketi devrimci yoldan saptırmış ve işçi sınıfının tarihsel misyonuna ters düşen bir sınıf uzlaşmacılığına sürüklemişti. Ekim Devrimi örneği karşısında dünya işçi sınıfının en bilinçli, en seçkin kesimleri yirminci yüzyılın marksizmi olan Leninizm yolunu tuttu. Bu gelişme yüzündendir ki kapitalist ülkelerde işçi sınıfı çok daha güçlü bir toplumsal güç olarak ağırlığını duyurabildi.

Ekim Devrimi, kıta büyüklüğünde bir ülkeyi emperyalist sömürü alanı olmaktan çıkarmakla ve Çarlık Rusyası topraklarında ulusal soruna devrimci bir çözüm getirmekle sömürülen uluslar için de kurtuluş müjdeliyordu. Artık emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşına girişen halklar yalnız değildiler. Kurulduğu günden beri tutarlı bir anti-emperyalist politika izleyen Sovyetler ülkesi onların doğal müttefiki idi.

İlk sosyalist ülkenin ulusal bağımsızlığı uğruna savaşan bir halk ile dayanışmasının en güzel örneğini bizim Kurtuluş Savaşımızda gördük. Elbette ki emperyalist boyunduruktan kurtulmak için savaşan bir halk herşeyden önce kendi ulusal güçlerine güvenmek zorundadır. Ama Kurtuluş Savaşımızın çarlığın yıkılmasıyla ve Rusya'da bir sosyalist devletin kurulmasıyla meydana gelen yeni koşullarda verilmiş olması Türkiye'nin emperyalizme karşı zaferini geniş ölçüde kolaylaştırdığı açıktır.

Birinci Dünya Savaşını izleyen dönemde galip gelen emperyalist devletler Türkiye'nin devlet olarak varlığına son vermeyi kararlaştırdılar. Ve bu kararlarını uygulamaya koyuldular. Ülkemizin geniş alanları yabancı orduların işgaline uğramıştı. Türkiye halkı silah elde emperyalistlere karşı koydu. Kurtuluş Savaşımız boyunca savaşan Türkiye'ye en etkin maddî ve manevî desteği sağlayan ülke Sovyetler Birliği oldu. Öyle ki o dönemde ilk sosyalist ülkeye karşı ve o ülkeyi yöneten Bolşeviklere karşı dostluk duygusu Türkiye'de yurtseverliğin ayrılmaz bir parçasıydı. Nasıl ki aynı dönemde İngiltere ya da ABD dostluğu vatan hainliğinin bir belirtisi idi ise.

Türkiye yurtseverleri Lenin'in ülkesine umutla baktılar. Sovyetler Birliğinin tüm dünyada ezilen halklara arka çıkan anti-emperyalist politikasını coşku ile karşıladılar. Kurtuluş Savaşımızın Başkumandanı Mustafa Kemal, Ekim Devriminin büyük askeri Frunze'nin önüne Büyük Taarruz'un planlarını seriyor ve iki asker başbaşa vererek bu planları gözden geçiriyorlardı. Cepheyi Sovyet temsilcileriyle birlikte teftiş eden Mustafa Kemal'in yanında Azerbaycan Büyükelçisi Bolşevik Abilof yoldaş bir süvari birliğine varıldığında, eski mesleği olan nalbantlığı hatırlıyor ve «Benim elim uğurludur, bakın görün bu at İzmir'e girecek» diyerek bir atı nallıyordu.

Bugün dünya yüzünde eski tipte sömürgeler kalmamıştır. Dünya ulusları çetin savaşlar sonu-

cu bağımsızlıklarını söke söke koparıp alıyorlar. Emperyalizmin halklara biçimsel bir siyasi bağımsızlık tanıyarak eski sömürüyü, hem daha da yoğunlaştırarak sürdürmesi oyunu gün geçtikçe daha ağır dar alanlarda daha büyük zorluklarla oynayabilen bir oyun oldu. Bu sonuca varılmasında Ekim Devriminin, tarihte yeni bir çağ açan bu büyük devrimin oynadığı rol, belirleyicidir.

Onun için Büyük Ekim Devriminin yıldönümü yalnızca Sovyet halkının değil, yalnızca dünya işçi sınıfının değil, tüm dünya halklarının bayramıdır.

Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi!

Petrograd 1977

Kışlık sarayda Kerenski,
Smolnide Sovyetler ve Lenin.
Sokakta karanlık
kar
rüzgar
ve onlar.
Ve onlar biliyorlar ki «O»
«Dün erkendi yarın geç,
vakit tamam bugün!» dedi
Ve onlar «anladık, bildik» dediler.
Ve onlar hiçbir zaman
bildiklerini böyle müthiş ve mükemmel
bilmediler.
Karın üstünde rüzgar.
Ve onlar;
cepheden dönen süngüleri,
kamyonları, mitralyözleriyle,
hasretleri, ümitleri, mukaddes iştahları
ve karanlığa açılmış gözleriyle yürüyor,
yürüyor onlar kışlık saraya.
Putilovski zavottan bolşevik Kirof:
« — Bu gün büyük bir gündür yoldaşlar, diyor,
büyük bir gündür,
ve ihtar ederim ki, çapul yapmak istiyenlere,
artık kışlık saray ve bütün Rusya işçinin ve
köylünündür.»
Rüzgar,
kar
ve karanlık.
Onlar karanlık gibi kurnaz
rüzgar gibi cesur
yürüyor.
Yürüyor onlar kışlık saraya.
Tesviyeci topal Sergey,
«Hey gidi dünya, diyor, hey...

Ben 905'te, on yaşında geçtim bu yoldan,
En önde iri mazlûm gözlü azize tasvirleri,
yalnayak çocuklarla, kocakarılar
ve uzun saçlı papas Gapon vardı.
İnsanları ve rüzgarları arkamıza almıştık,
ve karşıda kırmızı pencerede bütün Rusların
çarı,
siyah elbisesiyle sapsarı bakıyordu bize.
Ağlıyarak toprağa diz çöktü kadınlar,
ben kaldırmıştım ki elimi istavroz çıkarmak için
birdenbire dört nala Kazaklar çıktı karşımıza.
Kazaklar şahlanmış bir at ve kapkara kalpaktı.
Çocuklar bağrışarak serçe kuşları gibi düştü yere,
bir at nalı ezdi benim dizkapağımı.»
Ve topal Sergey bacağını sürüyerek
yürüyor Onlarla kışlık saraya.
Rüzgardır,
kardır
ve karanlıktır hakim olan manzaraya.
Lehistan cephesinden gelen
köylü İvan Petroviçin gözleri
karanlıkta kedi gözü gibi görüyor.
Kırmızı sakalına tükürüyor
ve « — Eh, Matuşka, diyor,
yeşil başlı ördek gibi toprağı çantaya attık.»
Rüzgarın
karın
ve karanlığın altında manzara.
Ve limanda üç bacalı Avrora.
Ateş açtı kışlık saray.
Ateş açtı sütünların arkasından
alyanaklı yunkerlerle, sarışın, şişman orospular.
Tesviyeci topal Sergey
«Hey gidi dünya, dedi, hey
Kerenski kalmış kimlere...
Ve topal bacağının üstünden düştü yere.
Lehistan cephesinden gelen
köylü İvan Petroviç
çok uzaklardaki yağlı, semiz toprağı kendi
gözleriyle görüp
ve kırmızı sakalına tükürüp
vecd içinde işletiyor mitralyözü.
Rüzgarın altında
kırmızı tuğladan kışlık saray.
Bolşevik Kirof
« — Yoldaşlar, dedi, tarih
yani işçi ve köylü sınıfları,
yani kızıl asker,
yani bir meş'ale yakıyoruz,
yoldaşlar, hücuma kalkıyoruz» dedi.
Ve neva nehrinde buzlar kızarırken
Onlar çocuk gibi iştahlı,

rüzgar gibi cesur,
kışlık saraya girdiler.
Demir, kömür ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevda ve zulüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının
ve küçük ve büyük ve beyaz Rusya ve
Kafkasya ve Sibirya
ve Türkistan
ve kederli Volga boylarının
ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş oldu.
Bir şafak vakti karanlığın kenarından
karlı çizmelerini Onlar
mermer merdivenlere bastığı zaman.
1947

NAZIM HİKMET

Sosyalistler Arası Forum

TEP ve VP "Türkiye Solunun Durumu ve CEPHE" konulu bir Sosyalistler arası FORUM düzenlemişlerdir. Tüm sosyalistlerin sorunu olan bu konuda sosyalist hareket içinde değişik eğilimlerin sözcülerinin bir araya gelerek kamu oyu önünde dialog kurmalarının, solda birlik davasında bir ilerleme olacağı görüşündeyiz. Aşağıda Forumu düzenliyenlerin ayrı eğilimdeki sol örgüt ve organlara gönderdikleri çağrı yazısının tam metnini sunuyoruz.

Türkiye'de bugün görünüm şudur: Bir yanda emperyalizmin işbirlikçisi egemen sınıf ve zümreler cephesi var. Bunlar aralarındaki çelişkileri ikinci plâna iterek cepheleşebiliyorlar. 1'inci ve 2'inci MC iktidarları bu cepheleşmenin siyasal üs-yapıda yansımasıdır.

Öte yandan, Faşist Cephenin halk düşmanı politikasının kurbanı olan emekçi halkımız var. Anti-demokratik koşullar yüzünden bu emekçi halk yeteri kadar örgütlenmiş değil.

Bununla birlikte başta işçi sınıfımız, emekçi yığınlar tüm Faşist baskılara, engellemelere karşın belli bir örgütlenme düzeyine erişebilmiştir. Ancak, demokratik güçlerin belli kesimlerini temsil eden sosyalist ve demokratik kuruluşlar bugünedek saflarını birleştirememekte, emperyalizme ve faşizme karşı cephe halinde en etkin mücadeleyi verememektedir.

Demokratik güçlerin cepheleşme düşüncesini sosyalistler ta başından beri savunmuşlardır. Bu bakımdan bugün yoğunluk kazanmış olan cephe tartışmalarının tarihsel bir geçmişi vardır.

Şu anda sosyalistlere düşen görev bu konuyu tüm yönleriyle aydınlığa kavuşturmak ve demokratik güçlerin cephesini bir an önce gerçekleştirebilmek için atılacak somut adımları saptamak, bu adımların atılmasını sağlamaktır. Bu da ancak, Türkiye sosyalist hareketinin ayrı ayrı kesimleri arasında zorunlu diyalogu kurmakla her türlü fraksiyoncu eğilimden uzak, kollektif anlayış içinde hareket etmekle mümkün olabilir.

Bu düşüncelerle biz TEP ve VP olarak «Türkiye Solunun Durumu ve Cephe» konulu bir «sosyalistler arası forum» düzenledik. Sizin de bu Foruma bir konuşmacı ile katılmanız bizi sevindirecektir.

Forum sonucunda Sol'de Birlik davasının bir ilerleme kaydedeceği umudundayız. Bu bakımdan konuşmacıların bu dava doğrultusunda pratik öneriler getirmeleri ve bunların bir Forum kararı biçiminde ifadesini bulması özlemimizdir.

Saygılarımızla

Türkiye Emekçi Partisi Genel Başkanı
Mihri BELLİ

Vatan Partisi Genel Başkanı
Mehmet ÖZLER

Forumun yapılacağı yer ve tarihi : Tepebaşı Gazinosu, 13 Kasım 1977 saat: 10.00 Çağrılanlar: Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Sosyalist Devrim Partisi, Devrimci Yol, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Emeğin Birliği, Birikim, Ürün, Devrimci Derleniş, Ülke, Özgürlük Yolu,

Forum düzeni: Düzenleyici ve çağrılılar birer konuşmacı ile katılacaklardır. Konuşma süresi ilk tur 20'şer dakika, ikinci tur 10'ar dakika olarak sınırlanmıştır.

Uçak Sanayii Kurma Sorunu

Uçak sanayii sorununu yakından izlemek zorundayız.

2. MC ortaklarından MSP ile AP arasındaki ilişkileri, TUSAŞ olayı çatışma aşamasına vardırdı. 1973'te TBMM'den, kurulma yasası çıkan ve Sanayi ve Teknoloji Bakanlığına bağlı olarak çalışan TUSAŞ (Türk Uçak Sanayii Anonim Şirketi) yürütülen çalışmalar sonucu, Türkiye'de uçak sanayiinin kurulması için çeşitli ülkelere başvurmuştu. Gelen öneriler arasında İngiliz «Hawker Siddeley» ve İtalyan «Aer Macchi» firmaları üzerinde duruldu. Anlaşmazlığın kaynağı ise, MSP'nin İtalyan şirketi ile anlaşma masasına oturması, AP'nin buna karşı olması. MSP'nin elinde bulunan Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının yönlendirdiği TUSAŞ, İtalyan firmayı; Genel Kurmay Başkanlığı ve Demirel, İngiliz firmayı yeğliyor. Bu görüş ayrılığına rağmen, MSP anlaşma için İtalyan firma ile ilişkileri geliştirdi. İş sözleşmeyi imzalama aşamasına vardı. 26 Ekim için düzenlenen «Aer Macchi» firmasıyla anlaşmayı imza töreni ertelendi. Bu ilk erteleme üzerine Genel Kurmay Başkanlığı Demirel ile bir brifing düzenleyerek, İtalyan tipi uçağın «yakın destek eğitim uçuşlarında Türkiye için yararlı olmayacağını» savundu, ve MSP'nin uçak yapımı konusunda söz sahibi olmasını istemediğini, kararın Genel Kurmay Başkanlığınca verilmesi gerektiğini belirtti. Bunun üzerine, Demirel TUSAŞ'a bir yazı göndererek, konunun yeniden etüd edilmesini ve İtalyanlarla anlaşmaya gidilmemesini istedi. Erbakan'ın buna tepkisi Sanayi Bakanlığı aracılığıyla Uçak yapımı için İtalyanlarla imza töreninin 29 Ekimde yapılacağını açıklamak oldu. Ne var ki bu ikinci tören de Başbakan'ın emriyle iptal edildi. MSP ile AP arasındaki elektrikli hava, Erbakan'ın basın toplantısında, konunun etüd edilmekte olduğunu, anlaşmanın bunun için ertelendiğini, ama en geç 29 Mayıs 1978'de uçak sanayii temelinin mutlaka atılacağını söylemesiyle, yumuşamış görünüyor.

Bir de, günlük basında, İtalyan firmasıyla anlaşmanın iki kez ertelenmesinde, İngiliz firmasının etkili rolünden söz edilmekte. İngiliz firması «Hawker Siddeley»in Türkiye temsilcisi, Yavuz Kireç adında, geniş çevresi olan bir işadamı. Bu firmayla anlaşma olması halinde, Yavuz Kireç'in yüklü bir komisyon alacağı açık. Lockheed olayının hala tam aydınlatılmamasının yarattığı soru işaretlerinin benzerleri, bu olay için de geçerli.

TUSAŞ örneği, Türkiye'de uçak sanayii kurma girişimlerinin tek örneği değil. Bu alandaki girişimler yarım yüzyıla dayanıyor. Menderes zamanında, uçak fabrikalarının kurulması «girişimi», emperyalizme bağımlılığın gereği başarıya ulaşamamış, Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle, böyle bir olasılık hepten ortadan kalkmıştı. Lockheed rüşvet rezaletinin açıklığa kavuşturulmadığı tek ülke Türkiye. Uçak sanayiinin çok uluslu şirketler için ne kadar kârlı olduğu son günlerin olaylarıyla, ortaya çıkmakta.

Emperyalizmin varoluş koşulu geri ülkelerin sömürülmesidir. Sömürülen ülkelerin ağır sanayilerini kurmaları emperyalizme bağımlılıklarını kırmalarını, getirir. Ve tarih, emperyalizmin, böylesi bir ekonomik gelişime olanak vermediğini, yani sömürülen ülkelerde ağır sanayii kurarak, gerçek sanayileşmeyi sağlayıp, sömürülen ülkelerin ekonomik olarak kendilerine yeten güç olmalarını engellediğini apaçık gözler önüne sermektedir. O nedenle gerçek sanayileşme, yani ağır sanayi, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verilecek bağımsızlık ve demokrasi savaşının, sanayileşmenin engellerini ortadan kaldırmasıyla mümkündür. Emperyalizmin güdümünde, emperyalizme bağımlı olarak, artan fabrika bacaları, emperyalizmin sermaye ihracının yoğunlaştığını, sömürünün ağırlaştığını belgeler, gerçek sanayileşmeyi değil.

Açıktır ki, emperyalist tekellerin sömürü alanı içindeki Türkiye'de, bu durum sürdükçe, ulusal uçak sanayiin kurulması, yani emperyalizme karşı olan milli burjuvazinin ekonomik hayatta etkin hale gelmesi olanaksızdır. AP ile iktidar ortaklığına giren bir MSP'nin «milli sanayi» sloganı ciddiye alınamaz. Kendilerine uçak sanayii alanında efendi seçmek için boğuşan MC ortakları, gerçek amaçlarını artık halkın gözünden gizleyemiyorlar. Emperyalizm çağında ulusal olmanın ölçütü anti-emperyalist olmaktır. Emperyalizmle işbirliği halinde, ulusal sanayii kurmak, işbirlikçi sermayenin en büyük temsilcisi AP'nin gölgesindeki MSP'nin harcı olamaz. İtalyan firmasının da, İngiliz firmasının da kuracağı sanayi en önemli parçalar için dışa bağımlı olacaktır.

Üretim araçları dışardan ithal edilen sanayiin, yedek parçaları dışardan gelmek zorunda olan sanayiin, ithal bileşimi büyük yüzdelere varan sanayiin, adı «ulusal sanayi» değildir.

Düzeltme

Geçen sayımızda «KIZIL ORDU FRAKSİYONU-RAF» başlıklı yazının redaksiyondan geçmemiş olan metni yanlışlıkla baskıya verildi. Düzeltilmesi gereken paragrafların doğru şekillerini aşağıda sunuyoruz:

Yazının ikinci paragrafının doğru şekli şöyledir:

«Bireysel terörün proleter devrimciliğine ters düştüğü tartışma götürmez. Elbette ki devrimin nasıl yapılacağını Kızıl Ordu Fraksiyonundan öğrenecek değiliz. Bireysel terorizm büyük sermayece varlığına son verilen küçük burjuvazinin anarşistçe bir hareketi olarak ortaya çıktı. Bu hareketin tarih sınavını geçmediği açıktır. Anarşizan akımlar bilimsel sosyalizmin ustaları tarafından bütün yönleriyle eleştirilmiş ve işçi sınıfı hareketinde etkinliği geniş ölçüde giderilmiştir.

Dördüncü sayfada ikinci paragrafın doğru şekli şöyledir:

«Yani kelleyi koltuğa alarak Nürenberg'deki elektronik beyni sabotaj yoluyla tahrip eden Batı-Alman devrimcileri dolayısıyla Vietnam halkının üzerine bomba yağmasını gereken onarım yapılana dek önlediler. Bu, devrimci enternasyonalizmin bir örneği sayılmalıdır. Üstelik bu eylem, çoğunluğu Vietnam'da Amerikan saldırısına karşı olan Alman kamu oyunca da olumlu karşılanacak bir eylemdi. Ama Alman halkı bu eylemin gerçek niteliği hakkında genellikle bilgi edinemedi.»

Dördüncü sayfada üçüncü paragrafın doğru şekli şöyledir:

«İşte böyle bir Almanya'da RAF gibi bir örgüt silahlı eylemlere girişmiştir. Bu hareketi doğuran derin toplumsal nedenler olduğu açıktır. Dış görünüşüyle RAF'ın eylemi bulutsuz gökte çakan şimşek gibidir. Ama aslında o göğün dıştan göründüğü kadar bulutsuz olmadığı, tersine kara bulutlarla kaplı olduğu bir gerçektir.»

Yazının son paragrafının doğru şekli şöyledir:

«RAF eyleminin, bugün Alman emperyalistlerince geniş ölçüde şartlandırılmış işçi yığınlarından kopuk olduğu açıktır. Bu eylem işçi sınıfının tarihsel misyonuna inanmayan, inanamıyan aydınların sömürü toplumuna karşı, o toplumun insanı küçülten ahmaklaştıran etkisine karşı duydukları haklı öfkenin, haklı isyanın ifadesidir. Bu cinsten bireysel terör, özünde aydının kapıldığı umutsuzluğun belirtisidir. Ama RAF eyleminin bir başka yönü de var. Nürenberg sabotajının enternasyonalist yanına yukarıda işaret ettik. Mogadişu hava alanı baskınında Alman komandolarınca katledilen dört gerilladan ikisinin Filistinli olduğu bildiriliyor. Bu da eylemin devrimci enternasyonalist niteliğinin bir kanıtıdır. Vatanından edilmiş bunca baskılara, yoksulluklara uğratılan Filistin halkının iki evladıyla emperyalist metropolden iki Alman omuz omuza ayni dava uğruna ölüme göğüs gerdiler. Filistinlilerin davranışı doğal görünüyor. Almanlarınki dar küçük burjuva açısından kolay anlaşılır değil. Oysa bir başka açıdan Almanların davranışı da doğal sayılmalıdır. Ve bu davranışın bir anlamı var: Yüce bir kültürün geliştiği alan olan Bethovan'lerin, Marks'ların ülkesinde, bu yeni sömürgecilik çağında, temeli dünya halklarının kanına, alın terine batmış tüketim toplumunun haksızlığına, yozlaştırıcı, ahmaklaştırıcı etkisine, henüz yığınsal ölçüde olmasa, aydın bunalımının bireysel belirtisi biçiminde olsa da isyan eden Almanlar eksik değil.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

EMEKÇİ YAYINLARI

Fiatı : 20 TL.

Adres : Ticarethane Sokak No: 12/7 - A
Sultanahmet/İST.

GÖREV, OYUNLARINI BOZMAKTIR

Türkiye, emperyalizm ile işbirlikçi egemen sınıfların sürklediği en ağır ekonomik bunalımı yaşıyor. Bugün Türkiye dış borcu en yüksek ülkeler arasındadır. Dış borcu en yüksek ülkeler, emperyalizme bağımlı, geri kalmış ve genellikle faşizm altında inleyen Birezilya, Güney Kore, Endonezya, Pakistan, Şili ve Mısır gibi ülkeler. Kuşkusuz dış borcun yüksekliği ekonomik bunalımın ölçütlerinden sadece biri. Hazineyi tamtakır hale getirmiş Türkiye burjuvazisinin temsilcileri, yeni dış borçlar alabilmek için başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkelere diz çökmüş, yalvar yakar duruma gelmiştir.

Geçenlerde ABD emperyalizmi gündemindeki Uluslararası Para Fonu (IMF)nin ikinci uzmanlar kurulu Türkiye'ye geldi ve dayattığı «istikrar tedbirleri Paketi»ni 1978 Yılı Proğramına aldırmak için Türkiye'de kalış süresini uzattı. Şimdi yeni Plan Stratejisi ile Dördüncü Beşyıllık Kalkınma Planı hazırlanmadan alelacele bir 1978 Yılı Programı yetiştirilmekte ve böylece emperyalizmin «istikrar tedbirleri»ne kılıf hazırlanmaktadır. Bilindiği gibi, istikrar tedbirlerinde işçi ve memurların ücretlerindeki artışları dondurma ya da azaltma önerileri de vardı. Fakat Mısır'daki gibi patlamalara meydan vermemek için memurlara sağlanan 750-1000 liralık son ek ödemeler konusunda İMF'nin rızası alınmıştır. Yani İMF, 2. MC'yi kollamaktadır.

İkinci MC emperyalizme her ödünü vermeye hazırdır, yeter ki iktidarını sürdürmek için manevra olanağı verecek bir zamanlama yapabilsin. Çünkü İMF'nin ve yerli işbirlikçilerin ısrarla istediği ekonomik ödünleri bir anda verecek bir hükümetin kolayca iktidarda kalamıyacağını yakın geçmişteki deneyler göstermektedir. Demirel tarafından adım adım yürütülen ve yerel seçimlerdeki geniş kitlelerin muhtemel tepkisini de gözeten bu uygulama, herşeye karşın son haftalarda büyük sermayenin aşırı yakınmalarını önleyememiştir.

İşbirlikçi büyük burjuvazi o kadar bunalmıştır ki, şimdi Demirel'in iktidarda kalmasını sağlayacak zamanlamadan çok aksayan sömürü çarkını döndürmenin telaşındadır; İMF'ye istediği ödünleri bir an önce verin, yabancı kredi muslukları açılsın, benim çarkım dönmeye başlasın, diye bağırmaktadır.

19 Ekim'deki İstanbul Sanayi Odası Meclis toplantısında büyük sanayiciler, İkinci MC hükümetine, şimdiye dek görülmedik biçimde ağır suçlamalarda bulundular. Hatta, dövizsizlik yüzünden fabrikasını kapattığı haber verilen başkan Nurullah Gezgin, bu hükümetin artık muhatap kabul edilemiyeceğini söyledi. Gezgin'e göre, fabrikalar kapanmaktadır, ihracat rejimini açıklayamayan bir hükümet ileriye dönük kararlar alamaz, istikrarlı bir hükümet kurulmadıkça da hiçbir çözüm beklenemez.

Aynı gün İzmir Ticaret Odası Başkanı Dündar Soyer, artan enflasyon ile dış ticaret açığının ekonomiyi en az üç yıl sürecek bir bunalım içine sürüklediğini söylemiştir. Soyer'e göre bu ağır bunalımdan kurtulabilmek için, israf ekonomisinden ayrılmak, hayali ağır sanayi hamlesini bir yana bırakmak ve kemerleri sıkmak gerekmektedir. Kuşkusuz kapitalistler, kendileri adına kemerleri sıkmaya emekçi halkımızı lâyık görmektedirler.

Üç gün sonra Adana'da yapılan Türkiye Sanayi Odaları Birliği Yönetim Kurulları Ortak Toplantısında Başkan Sakıp Sabancı, sürekli uyarılara rağmen gerekli önlemlerin alınmadığını, «ekonomik istikrar tedbirlerinin» noksan kaldığını belirterek, kendi içinde uyumsuz, karar ve uygulamalarda yeterince etkin olmıyan bir hükümet ile, herşeyi kötüleyerek hiçbir inandırıcı tedbir önermeyen muhalefet ile, bu sorunların üstesinden gelmeye imkân yoktur, demiştir. Sabancıya göre, iki büyük parti liderinin, Demirel ile Ecevit'in bir an önce bir araya gelmesi ve asgari müştereklerde birleşmeleri kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelmiştir, bu konuda Cumhurbaşkanına da görev ve sorumluluk düşmektedir.

Bu konuşmanın verildiği 23 Ekim tarihli gazetelerde Cumhurbaşkanlığı kontenjan senatörlüğüne seçilen beş kişinin isimleri de yer almaktadır. Yeni senatörlerin bir bölümü, seçilmeden bir kaç gün önce, açıkca bir CHP-AP koalisyonundan yana olduklarını açıklamışlardı. Bunlar arasında bulunan Metin Toker, 16 Ekim 1977 tarihli Hürriyet Gazetesinde, «Ülke Durumu Hakkında Demirel'e Rapor» başlığı altında yazdığı yazıda, Türkiye'yi saplandığı dar boğazdan geçirecek tek seçeneğin CHP-AP koalisyonu olduğunu vurgulamaktaydı. Toker'e göre bu koalisyonun en önemli gerekçesi şudur: «Askeri, ekonomik, mâli, diplomatik her konunun Kıbrıs sorununda düğümlendiğini görmemeye imkân yoktur. ..Kıbrıs sorununu ise ancak CHP-AP koalisyonu çözebilir. Yoksa her Dışişleri Bakanı New York'dan, her Maliye Bakanı Waşington'dan, her Enerji Bakanı Lüksemburg ve Belçikadan eli **boş dönmeye mecburdur.**»

Emperyalist güçlerin ve onların yerli ortaklarının 1974'den beri özledikleri bu «kutsal ittifak» kurulmazsa, Demirel sonunu düşünmelidir! Toker'e göre, 27 Mayıs'dan önce Menderes, 12 Mart'dan önce Demirel doğru yolu bulamadıklarından devrilmişlerdir, şimdi bu deneylerden ders alınmalıdır. Akdeniz'de Yunanistan, Portekiz, İspanya sıkıyönetim rejimlerinden kurtulmuşken Türkiye'nin böyle bir rejim altına itilmesi demokratik Türkiye görüntüsüne katlanılamaz zarar verir.» Toker'in tehdidi açık: emperyalistler ile büyük sermayenin istediklerini bir an önce tam olarak yerine getirin, böylece sıkıyönetimden uzak «demokratik Türkiye görüntüsü» ile sömürü ve baskı düzeni sürdürülsün. Haberalma kaynaklarının herzaman çok zengin olduğu Toker'in ortaya koyduğu iki seçenek var: ya ehlileştirilmiş bir CHP ile AP'nin koalisyonu ya da sıkıyönetim yani açık faşizm. Bu yazı ile, Demirel'den çok, CHP sol kesimi dahil tüm demokratik güçlere açıkça gözdağı verilmek isteniyor. İşbirlikçi büyük burjuvazi bu güvenilir sözcüsü ile kendi siyasal ve ekonomik dar boğazını aşmak için demokratik güçlere aba altından sopa gösteriyor. Ve zaten kısıtlı olan siyasal demokrasiyi daha dar bir alana hapsetmek için ölümlerden ölüm beğen der gibi, iki seçenekle ortaya çıkıyor.

Tüm belirtiler, kısa vadede egemen güçlerin Türkiye için ehlileştirilmiş bir «ara rejim» istediği doğrultusunda. Bunun 12 Mart biçiminde olması iç ve dış siyasal konjonktüre pek uygun değil. Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği TÜSİAD, 10 Ekim 1977 tarihli bir ekonomik rapor ile bu eğilimi ortaya koyuyor. TÜSİAD henüz kamu kuruluşları program ve bütçe hazırlıklarını tamamlamadan görüşlerini toplu olarak alelacele duyurmayı gerekli gördü. «1978 Ara Programının Hedef ve Dengeleri Üzerindeki Görüşler-Öneriler» adlı raporda büyük iş adamlarının sabırsızlığı ön planda tutulmuş: Yeni beş yıllık plan beklenemez, bu yüzden uzun süreli çalışmalara gerek yok, bir an önce 1978 yılı programı bir ara program olarak yapılmalı ve uygulamaya geçilmelidir.

Emperyalizmin sözcüsü İMF ile yerli işbirlikçilerin sözcüsü TÜSİAD önerileri arasında pek fark yok. «Ekonomik istikrar tedbirleri» ya da «istikrar programı» denen bu önlemlerin halkımıza yeni zamlar, aşırı pahalılık, devalüasyon, yaygın bir işsizlik getireceğini ve emperyalist tekeller ile işbirlikçi sermayeye eskisi gibi yüksek kârlar sağlayacağını biliyoruz.

Görüldüğü gibi, ABD emperyalizmi askeri ve ekonomik ambargo ile Türkiye'ye şartlarını dikte ettirmeye kararlıdır. Geriye kalan, işin zamanlaması ve bu işin halkımıza hangi «demokrat görünümlü» iktidar ile yutturulacağıdır. Bu konularda emperyalist çevreler Türkiye işbirlikçi burjuvazisi ile büyük ölçüde bir görüşbirliği içindedir. Çünkü bu çıkar ve hıyanet ortaklığı, Türkiye'nin emperyalist sistem içinde sömürülen yarı bağımlı bir ülke olarak kalmasında kararlıdır. Her yıl artan dış ticaret açığı, gırtlağa kadar çıkmış dış borçlar, bu iflas durumunun doğal sonucu olarak Türkiye'nin enflasyon ile devalüasyon arasındaki kısır döngüye mahkum edilmesi, bu sömürü ve talandan emperyalist tekellerin aslan payını, bir avuç işbirlikçi asalağın da sus payını almasına karşılık, halkımızın yoksulluğunun gittikçe derinleşmesi hep emperyalizmin yerli işbirlikçiler aracılığı ile Türkiye'ye dikte ettirdiği kahredici işbölümünün sonuçlarıdır.

Şimdi İMF üyelerinin Türkiye'de kalış süresini iki hafta daha uzattığı bugünlerde, Demirel iktidarı, bu tedbirleri içine alacak 1978 Programını alelacele hazırlayıp yetiştirmeye çalışıyor.

Sömürü çarklarının iyice yavaşlaması yüzünden emperyalistler ile işbirlikçilerin Türkiye'de bindikleri iktidar atını değiştirmekte tereddüt etmeyeceklerini anlayan Demirel, anti-emperyalist kamuoyunu tatmin etmek için atıp tutmaları bir yana bırakmış, gerçek yüzüyle yalvar yakar Amerikan uyduculuğuna sarılmıştır. Son günlerde Demirel'in Amerikan Newsweek

Dergisine verdiği Amerikancı demeç bu bakımdan ibret vericidir.

Çağlayangil, Ekimin ikinci yarısında Washington'da yaptığı görüşmelerde Kıbrıs'ta çözüm için mart ayına kadar süre istemiştir. Dışişleri Bakanına göre silah ambargosu, ekonomik bunalımı daha da arttırmaktadır.

Bir süredir AP içinde gelişen sınırlı muhalefet, henüz Demirel'i sarsacak bir boyuta ulaşmamıştır. Ama gerek bu olay gerekse büyük burjuvazi sözcülerinin CHP-AP koalisyonu biçiminde sürdürdükleri kampanya, CHP muhalefetini parlamentoda bile tam anlamıyla etkisizleştirmiştir. Bu ise köşeye sıkışmış görünen Demirel'e bir ölçüde siyasi manevra olanakları sağlamakta ve adım adım ekonomik ve siyasi baskıları halkımıza uygulamakla birlikte iktidarda kalma olanaklarını ona açık tutmaktadır. 20 Kasımdaki Yunanistan genel seçimleriyle 11 Aralık Türkiye yerel seçimleri yapıldıktan sonra iki ülkedeki siyasi dengeler daha fazla belirlenecektir. Bu süre içinde İMF'nin tedbirleri kitlelerin şiddetli tepkilerini ve oy kayıplarını önleyecek bir zamanlama ile yürürlüğe sokulmak istenmektedir. Sıra Kıbrıs'ta ödün vermeye gelince, o zaman CHP-AP iktidarı gerekirse daha ağırlıkla gündeme getirilebilir. Çünkü Kıbrıs'ta ödün vermeye Demirel ve partisi tek başına zorlanırsa AP'nin kitle tabanında büyük bir kayıpla karşılaşması kaçınılmazdır. Bunun sonucunda doğabilecek bir CHP iktidarına ise egemen güçlerin hazır oldukları henüz söylenemez.

Bazı çevrelerde, CHP'yi düşünmek sosyalistlere düşmez, CHP kendisini düşünsün, hatta AP ile CHP varsın bir tek burjuva partisinde birleşsin bunun karşısında işçi sınıfı partisinin tek alternatif olarak ortaya çıkması hızlanır, biçiminde şematik yargılar ileri sürülüyor. Kuşkusuz sosyalistler CHP adına ahkâm kesemezler, ama işçi sınıfı siyasetini geliştirirken, başlıca görev, emperyalizme ve bir avuç işbirlikçiye karşı, onun sömürü ve baskı tedbirlerine karşı, tüm millici sınıf ve tabakaların en geniş anti-emperyalist ve anti-faşist cephesini oluşturmaktır. Şu anda nicel açıdan, güçlü bir küçük burjuva demokrat parti olarak CHP'nin bu cephede önemi küçümsenemez. CHP'nin ikili sınıf karakteri gereği egemen güçlerle olumsuz yanlarını azaltmak, emekçi sınıfların demokratik paralel olumlu yanlarını öne çıkarmak işçi sınıfı siyasal hareketinin başlıca görevlerinden biridir. DİSK içinde oynanan son tasfiyeci oyunlar, MESS ve işyerlerindeki grev ve lokavtlar ile büyük sermayenin giriştiği ekonomik görünümlü siyasal saldırı ve daha bir sürü uzun ve kısa vadeli provokasyon, hep işçi sınıfı siyasi hareketini her alanda etkisiz kılarak, CHP'yi ondan tecrit etmek içindir. **Bu noktada devrimci tutum, işbirlikçilerin oyununu bozmaktır.** Bu da CHP ve onun tabanı dahil toplumun her kesiminde demokratik güçbirliği hedeflerine yönelik devrimci mücadeleyi açık seçik ısrarla sürdürmektir.

Demokratik Devrim Üzerine Birkaç Söz Daha

Marksist geçinen biri, «Türkiye'de kapitalizm egemendir» derken, bu kapitalizmin ne menem bir şey olduğunu iyi bilmeli. Biz, bağımlı kapitalizm derken, yalnızca ajitasyon yapma amacıyla söz etmiyoruz. Gerçek bir kapitalistleşme sürecini yaşamış ve gelişmiş bir ülke ile aramızdaki nitel ayırımı belirtmek amacını taşıyoruz. Hatta önce bunu belirtmek düşüncesiyle bu sıfatı (bağımlı) kullanıyoruz. Kitle önünde, ajitasyon konuşması yaparken «geri bıraktırılmış ülke, yarı-bağımlı, bağımlı kapitalizm» deyip, sonra da, ülkeyi tahlil ederken, bu sözlerine ters düşen sonuçlar çıkarmak kullandığın kavramların özünü anlamadığını gösterir.

Böyle yapanlar çok. Biz bazılarını yadırgamıyoruz. Ama bazılarını yadırgıyoruz. Hala bu konu üzerinde eyleşmemize bu tutumlarını yadırgadığımız, kendilerini hala ciddiye aldığımızdandır. Burada söz konusu olan yalnızca »Emeğin Birliği» çevresi değil...

Hiçbir devrimci girişim olmadan bizimki gibi bir kapitalist gelişmenin, tarımda feodal ilişkileri tasfiye ettiğini ya da önemsiz duruma düşürdüğünü toprak sorununu hallettiğini kabulle_ nebilmek olanaksız. Bunun için uzun boylu teorik tartışmalara girmek gerekmemeliydi. Ne yazık ki gerekiyor.

Şimdi konuya girelim. Lenin Çarlık Rusyası gibi feodal ilişkileri barındıran bir ülkede demokratik devrimin zorunluluğunu belirtirken şöyle diyor:

«... Eğer Marx'ın Kapitalinin üçüncü cildi gi bi Ortodoks Marksist bir kitaba baş vurmak sı-

kıntısına katlanacak olursanız, angarya sisteminin hiç bir yerde gelişmesinin mümkün olmadığını ve hiç bir yerde gelişmediğini, ve küçükburjuva köylü çiftçiliği ortamının dışında hiç bir yerde kapitalist çiftçiliğe dönüşmediğini göreceksiniz. Marksizmi parça parça edip dağıtmaya çabalarken çok ilkel yöntemlere, ne oldukları çok önceden ortaya konulmuş yöntemlere baş vuruyorsunuz; angarya sistemine dayanan büyük-ölçekli çiftçiliği doğrudan doğruya izleyen bir büyük-ölçekli kapitalist çiftçilik kavramı gibi gülünç bir biçimde basitleştirilmiş bir kavramı Marksizme yüklüyorsunuz... (Tarım Sorunları Sol Yay. s. 350)

Bu denli açık ve anlaşılır bir tezi ayrıca yorumlamak gereksiz. Ülkemiz bu tezin doğruluğunun en canlı kanıtıdır.

Denilebilir ki, kimse ülkedeki feodal kalıntıları görmezlikten gelmiyor. Elbette... O denli katı bir gerçek ki, herkes hık-mık etse de, son tahlilde kabullenmek zorunda kalıyor. Bizim üzerinde durduğumuz bu gönülsüzlük, bu yarım ağızla kabul ediştir. Yani küçümsemek, ikincil plana itmek ve Demokratik Devrim önerip de ekonomik özünün toprak sorunu olduğunu kabul etmemektir, üzerinde durduğumuz şey.

«Rusya'da bugün toprak beyliği ekonomisi —diyor Lenin— hem serfliğin hem de kapitalizmin özelliklerini kendi içinde birleştirmektedir. Nesnel olarak, köylülerin toprak beylerine karşı bugün verdikleri mücadele, serflik kalıntılarına karşı verilen bir mücadeledir. Bununla birlikte, tek tek her durumu numaralandırmak, tek tek her durumu tartmak ve bir eczacı tartısının kesinliğiyle serflik düzeninin bittiği ve saf kapitalizmin başladığı yeri saptamaya çalışmak, insanın kendi ukelalığını Marksizme yüklemesi demektir. Küçük bir bakkaldan satın aldığımız eşyaların fiatının ne kadarının emek değeri olduğunu, ne kadarının ise bizi dolandırma payı olduğunu hesaplamamız olanaksızdır. Bu, bizim emek-değer teorisini bir kenara atmamızı gerektirir mi baylar?» (Tarım Sorunları Sol Yay. s. 350)

Ülkemiz de bu bakımdan benzer bir durumdadır. Eğer biz kapitalizmle yan yana feodal kalıntıların varlığını kabul ediyorsak, birinin nerede bitip ötekinin nerede başladığını tartışmakla vakit geçiremeyiz. Ya da tarımda da kapitalizm egemendir deyip devrimin demokratik görevlerini görmezlikten gelemeyiz ve yoksul köylüyü topraklandırmak gibi demokratik devrimin birinci görevini kulak ardı edemeyiz. Bu durumda sizin Demokratik devriminiz toprak sorununa hangi çözümü getirecektir? Toplumsallaştırma mı? yani sosyalizm mi? O zaman sosyalist devrim önermek gerek.

Lenin feodal ilişkilerin burjuvazinin hegemonyası altında bir zaman süreci içinde tasfiye olması olanağını da bir varsayım olarak gözönünde tutmuştur. Şöyle diyor:

«Eğer Rusya'da Şipov'vari Anayasa rejimi on ila onbeş yıl kadar sürecek olursa, bu kalıntılar silinecektir; halk için sayısız güçlükler doğuracaklar, ama herşeye karşın, kendiliklerinden ortadan kaybolacaklardır. O zaman güçlü bir demokratik köylü hareketi olanaksız hale gelecek ve artık serflik düzeninin kalıntılarının ilgası görüşünü kapsayan bir tarım programını savunmamız olanaksızlaşacaktır... (a.g.e. s. 364)

Eğer Türkiye'de, örneğin 1961 Anayasasının ön gördüğü toprak reform'u burjuvazi tarafından gerçekleştirilseydi, bizde de feodal düzenin kalıntıları bir süreç içinde silinirdi ve biz de programımızdan demokratik devrimin kapsamına giren istemleri çıkarırdık. Yerine sosyalist tarım programının istemlerini koyardık; «EB» gibi belli belirsiz şeyler değil! Ne çare ki, burjuvazi bu yükü (feodal kalıntılar,) proleteryanın omuzlarından almadı, almıyor. Ayni Lenin, rejimin eski kalıntılarını silip süpürme görevini gerçekte Rus burjuvazisinin işi olduğunu söyler ve burjuvazi bu işi yerine getirmediği sürece «Biz bu ihmali düzelteceğiz ve düzeltmek zorundayız» der. (a.g.e. s. 298-299) Ne yazık ki bu ihmali düzeltmek bizde de proleteryaya kalıyor. Bu da ancak gerçek bir toprak reformu ile mümkündür; feodal ilişkileri yasaklayan bir hükümet kararnamesi ile değil!

Bizim gibi ülkelerde bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu edinen bir partinin (hareketin) programına toprak reformu alması, hem ülkenin tahlilinin bir sonucu ve hem de buna bağlı olarak proletaryanın ittifaklar sorununun en tam biçimde sağlanması içindir.

Ülkeni tahlil ediyorsun ve proletaryanın (kır-proletaryası dahil) doğal müttefiki ve devriminin temel güçlerinden biri olarak yoksul köylülük diye nicel olarak da çok önemli bir sınıfın varlığını saptıyorsun. Yine bu tahlil sonucu, ülke tarımında büyük kapitalist çiftlik sahipliğinden ve feodal ve yarı feodal toprak sahipliğinden çok daha yaygın olan bir küçük üreti-

TUSTAV

ciler sınıfının bulunduğunu saptıyorsun. İşte ülkende kapitalizm bu kadar gelişmiştir. Burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmiş bir ülkede (feodal ilişkileri de barındıran bağımlı kapitalist bir ülkede değil) artık toprak reformu bir sorun olmaktan çıkmıştır. Çünkü bu iş zamanında yapılmıştır. Biz toplumumuza bakıp, niye yoksul köylülük diye bir sınıf saptıyoruz? Onlar fakir köylü olduğu için mi? Peki ama, kır proleterleri de fakir ve topraksız değil mi, Onlara hiç kuşkuya kapılmadan tarım işçisi ya da proletaryası diyebiliyoruz. Yoksul köylüyü ise kır proletaryasının içinde değerlendirmiyoruz; ayrı bir sınıf olarak ele alıyoruz. Çünkü onlar tam bir kapitalist sömürü altında değil, bu bir yanıyla neyi gösterir? Bu, ülke tarımında kapitalist gelişmenin hangi aşamada olduğunu gösterir. Henüz toprak sorununun birincil bir sorun olarak önünde durduğunu gösterir.

Öyle bir kapitalist ülkesin ki, kırda mülk sahibi sınıflar içinde nicel bakımdan ağır basan sınıf küçük üreticilerdir; ve yoksul köylülük diye bir sınıf devriminin temel güçlerinden biridir. Üstelik kapitalist üretimin yaygın olduğu bölgelerde bile feodal ilişkiler bir ölçüde sürmektedir.

İşçi sınıfının doğal müttefiki olarak yoksul köylülük ve müttefik olarak tarım küçük burjuvazisi diye iki emekçi sınıf saptıyoruz, kırsal alanda. Yani karşımızda bilimsel sosyalizmi kavramış olarak iki tarım emekçisi yok. Ezilen ve sömürülen, sınıfsal karakterinden gelen bir takım özlemleri olan iki toplumsal sınıf var.

Ve böyle bir ülkede, proletarya partisi olarak, devrimden sonra toprağı toplumsallaştıracağını ya da ulusallaştıracağını, topraktan özel mülkiyeti kaldıracağını ilân ettin, toprağın nasıl kullanılacağının devrimden sonra söz konusu sınıflarca kararlaştırılacağını söyledin ve bıraktın. Yani programında toprak köylüye vadetmiyorsun! Tam tersi özel mülkiyeti kaldıracağını ilan etmekle yetiniyorsun.

Bu, proletarya partisinin programı olamaz. Keskin sosyalist aydının özlemlerinin ifadesi olabilir ama, proletaryanın programı olamaz! Çünkü proletaryanın müttefiklere ihtiyacı var. Ve proletaryanın kendisi gibi emekçi olan müttefikleridir yoksul ve orta köylülük. Böyle bir ülkede proletarya programına köy emekçisine toprak dağıtımını almak zorundadır. Bu seni sosyalizmin erdemlerinin propogandasını bu sınıflar içinde yapmaktan alıkoymaz. Eğer sen; toprakların nasıl kullanılacağı devrimden sonra ilgili sınıflar tarafından kararlaştırılacaktır diyor ve peşinden toprak vadetmeyi pek gerici buluyorsan, belki çok «ilerici» olursun ama, devrimi gerçekleştiren bu emekçi sınıfların bu konuda şimdiden bir fikirleri hatta kesin kararları olduğunu bilmiyorsun demektir.

Öte yandan sen toprak vadetmiyorsan ve yalnızca özel mülkiyetin kaldırılacağını ilan etmekle yetiniyorsan; senin toprak programın sosyalist mi? denildiğinde hık-mık ediyor, demokratik mi? diye sorulduğunda «hayır» diyorsun, o zaman, sen ne yapacağını bilmiyorsun demektir. O zaman senin bir tarım programın yok demektir.

Kapitalist çiftliklerin dağıtımına gelince. Bizim bir programımız var. Ve o program şöyle der. «Büyük kapitalist tarım işletmelerinin **genel kural olarak**, toprak dağıtımına tabi tutulmaması; bunlarda ve uygun görülecek başka topraklarda, en bilinçli köy emekçilerinin (kollektivizasyon öncülerinin) gönüllü olarak katılacakları örnek tarım kooperatiflerinin kurulması, Tarımda kollektivizasyonun üstünlüklerinin kollektivizasyonla, kaçınılmaz olarak, kapitalist ilişkileri doğuran küçük mülkiyete son verileceği, tarım emekçisinin dağınıklıktan kurtulacağı, daha yüksek bir üretim düzeyinde köylüye refah ve uygar bir yaşantı sağlanacağı, böylelikle şehir ve köy arasındaki uçurumun geniş ölçüde doldurulacağı gereğinin köylülere (kollektif çiftliklerin örnekleri de gösterilerek) sabırla anlatılması. Köylünün bilinçlenerek, gönül rızasıyla kolektif çiftliklerde birleşmesinin sağlanması, Kollektivizasyon konusunda köy emekçisinin hiç bir şekilde zorlanmaması.» (T.E.P. program s. 56)

Evet, devrime katılan köy emekçisinin kollektif tarımın gereğini ve yararlarının bilincinde olduğu hiç bir yerde, toprakların dağıtımına gitmeyiz, kolektif tarımı örgütleriz ve bunu teşvik ederiz. Proletaryanın kollektif üretim ruhunun egemen olduğu her yerde yapacağımız budur. Ama bir de topraksız ya da yeteri kadar toprağı olmayan köy emekçisinin toprak diye direttiği bir yerde, dağıtılacak toprak kapitalist bir çiftlik de olsa, o köylüyü topraklandırırız. Emekçiye zor kullanılmaz: Bu genel kuraldır. Bu anlaşılmıyacak ya da pek gerici bir şey mi? Halk deyişiyle bu «kurunun yanında yaşın da yanmasıdır».

Bolşevikler bunu yapmak zorunda kaldılar; pek gerici olduklarından mı? Lenin şöyle der: «.. Kapitalizmin gelişmesi için senyör topraklarının tümünün zor alımının sağlıyacağı yararlar yanında büyük kapitalist çiftliklerin dağıtımının doğuracağı zararlar önemlerini büyük ölçüde yitirirler...» (a.g.e. s. 363) Mesele budur!

Yoksul köylülerin topraklandırılması yani toprak dağıtımı (bu pek gerici iş) Bolşeviklerin programında devrimden önce vardı. Peşinen toprak dağıtımına karşı çıkan bir «marksist» Lenin'i okumuş ama anlamamış demektir. Lenin toprağın dağıtımına karşı çıkmaz. O toprağın elden çıkarılmasının, dağıtılmasının biçimleri için «ihtiyat payı» ayırır. Şöyle der; «...Biz kendimizi bağlamıyor, zoralındıklarında, böyle bir zoralımın tüm toplumsal ve siyasal koşulları açıklık kazandığında, zoralınmış mülkleri elden çıkarmanın en uygun biçimi konusunda bir yargıya varmak için ihtiyat payı ayırıyoruz...» (a.g.e. s. 324) Yeteri kadar açık ve anlaşılır bir şey.

Bir sosyalist, hemen kolektif tarıma geçmek yerine toprak dağıtımına keyfi olarak başvurmaz. Bunu zorlayan koşullardır. Proletaryanın ittifaklar sorunudur. Küçük üretim, büyük üretimin yanında elbetteki gericidir. Bunu herkes bilir. Ama koşullar zorluyorsa tarımda küçük üretimi yaygınlaştıracak önlemler alınır. Bu konuda Lenin şöyle der: «... Kısacası, küçük köylünün feodal ekonomi ile kapitalist ekonomi arasındaki çelişkili durumu mülkiyetin, sosyal demokratlar tarafından gerici ve istisnai olarak desteklenmesini tamamıyla haklı çıkarmaktadır. Yineliyoruz; bu, programımızın formülasyonun da ya da yazılışındaki bir çelişki değil, tam tersine, gerçek yaşantıda var olan bir çelişkidir.» (a.g.e. s. 295) Bolşevikler, ne yazık ki, geçki olarak küçük üretimi yaygınlaştırdılar! Stalin buna ilişkin rakamlar verir: 1929'da, yani Ekim Devriminden tam 12 yıl sonra şöyle diyor: «... Sadece şunu söyliyelim, devrimden önce ancak 16 milyon köylü işletmesi vardı, oysa bugün 25 milyon köylü işletmemiz var. Bu, tarımın gittikçe daha dağınık ve parçalanmış bir nitelik kazandığından başka ne anlama gelir?..» (Leninizmin Sorunları Sol Yay. s. 301)

Evet, Bolşevikler bunu yaptılar, çünkü bunu yapmak zorundaydılar. Biz de keyfimizden önermiyoruz.

Batı Almanya'da Faşist Terör

Batı Almanya'da insan avı sürüyor. Egemen çevreler Schleyer'in öldürülmesini fırsat bildiler. Yüzlerce eve baskın yapılıyor, olayla ilgisi bulunmadığı besbelli olan binlerce insan göz altına alınıyor, sorguya çekiliyor. Schimidt'ler 1920'lerin sosyal demokratlarından aşağı kalmadıklarını, hatta faşist güçlere dayanarak solu ezmede onları geçtiklerini kanıtlamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Burjuva hukuk kuralları ayaklar altında çiğnenmektedir.

RAF'ın (Kızıl Ordu Grubu) mücadele yöntemlerine, çizgisine katılmıyoruz elbet. Ama görüşlerine katılmasak da onlara reva görülen faşist baskıları, işlenen siyasi cinayetleri mahkum etmek her gerçek demokratın görevidir. Burada hedefin yalnızca RAF olmadığı apaçık. Hedef sosyal demokrasinin solunda herkesdir. Tüm faşist mihraklar SPD (Sosyal Demokrat Parti) iktidarının terör politikasını destekliyorlar.

Batı Almanya'da faşist baskı uygulamalarını soruşturma görevini Russel Mahkemesi üzerine aldı. Bilindiği gibi ilerici aydınlardan oluşan bu mahkeme daha önce ABD emperyalistlerini ve bizzat başkan Jhonson'u Vietnam'da işledikleri savaş suçlarından dolayı yargılamıştı. Verdiği mahkumiyet kararlarını infaz etme olanağına sahip bulunmasa da Russel Mahkemesinin bu soruşturması önemlidir.

Üç RAF liderinin tecrit durumundayken birlikte «intihar» etmeleri hikâyesi her geçen gün daha az inandırıcı olmaktadır. Almanya'da sol gruplardan biri olan «Komünistischen Bund»un konuyla ilgili açıklamasının özetini aşağıda yayınlıyoruz.

«İNTİHAR» İDDİALARI ÇÜRÜTÜLÜYOR. STAMMHEIM'DAKİ «İNTİHARLAR» VE FEDERAL ALMANYA'DA BASKI UYGULAMALARI ÜZERİNE AÇIKLAMA :

1. 18 ekim 1977 sabahı, Stuttgart Stammheim cezaevinde tutuklu bulunan Gudrun Ensslin, Anreas Baader ve Jan Carl Raspe'nin «intihar»larını ve Irmgard Möller'in «intihara teşebbüs»ünü üzüntü ve şaşkınlıkla öğrendik. Bizler de tutuklu avukatları ve demokratik kamuoyunun büyük bir bölümü gibi, resmî makamların «intihar» varsayımından tümüyle kuşku duymaktayız.

— Henüz Schleyer'in kaçırılması olayının

ne şekilde sonuçlanacağı açıklığa kavuşmamışken, tutukluların, özel komando birliği GSG 9'un Mogadişu'da Lufthansa uçağına karşı giriştikleri harekattan sonra «umutsuzluğa kapılarak» intihar ettikleri tezini tümüyle saçma buluyoruz. Ayrıca, serbest bırakılması talep edilen 11 tutukludan yalnız dördünün, ve üstelik devlet organları tarafından tehdişçilerin «elebaşları» sayılan dördünün «intihar» ya da «intihara teşebbüs» etmesi, «ve mutsuzluğa kapılma» tezini yalanlıyor.

— Tutukluların «ortalığı kızıştırmak» ve «tehdiş hareketlerine yeni besin kaynağı yaratmak» için intihar ettikleri tezini de aynı şekilde saçma olarak nitelendiriyoruz. Eğer kendi canına kıyma tutukluların strateji anlayışı kapsamına girse bile bunlardan yalnız bir tanesinin intihar etmesi de aynı etkiyi sağlayabileceği gibi, güçlerin korunması açısından da daha akla yakın olurdu. Giderek resmi «intihar» varsayımı kendi içinde de mantığa aykırı öğeler taşımaktadır; örneğin Andreas Baader ve Jan Carl Raspe'nin ateşli silahlara ne şekilde sahip olabildikleri konusu, hükümet makamlarının —kendi deyişleriyle çözmek için— «kafa patlatmalarına» neden olmaktadır. Tutukluların, Schleyer'in kaçırılmasından bu yana uygulanmakta olan tam tecrit koşullarında ateşli silâh bir yana, herhangi bir gereci hücrelerinde saklamaları olanaksızdı. Hem hücreler, «intihar» lardan bir gün önce didik didik aranmıştı. Öte yandan, eğer tutuklular ateşli silâhlara sahip olmuş olsalardı, kendilerini vuracak yere, hiç kuşkusuz cezaevi personelini tehdit etme ya da rehin alma yoluyla kurtulmaya çalışırlardı.

Ateşli silâhların hücrelere nasıl girdiği yolunda yapılabilecek tek açıklama, görevli personelden birinin Baader ve Raspe'ye rüşvet ya da tehdit karşılığı silâh sağlaması olabilirdi; ancak bu da olanak dışıdır, çünkü bu durumda silâh sağlayan kişinin yıllarca sürecek bir hapis cezasını göze alması için gereken koşullar ortada bulunmamaktadır.

Tutuklular hücrelerinde radyo, televizyon gibi haberleşme araçlarından yoksun bulunmalarına karşın, uçak kaçırma olayının başarısızlıkla sonuçlandığından nasıl haberdar oldukları açıklanamayan bir nokta olarak kalmaktadır. Olayın tutuklularca diğer hücrelerden bağırmalar ve sonuna dek açılan radyolar aracılığıyla öğrenilmiş olabileceği yolundaki tahminlerin gerçekçi olmadığı anlaşılmıştır. Çabucak bunun yerine «intiharlar»dan 36 saat sonra (!) 19 ekim akşamı Jan Carl Raspe'nin hücresinde küçük bir transistörlü radyo bulunuyor ve tutukluların ne şekilde olaydan haberdar oldukları böylelikle aydınlığa kavuşturuluyor! Ama bu radyonun hücreye nasıl girdiği ve hergün yinelenen aramalarda nasıl bulunamadığı tabanca hikâyesi gibi bir bilmece olarak kalmaktadır.

Ayrıca tutukluların dış dünyayla olduğu gibi, kendi aralarında da en ufak bir haberleşme olanağı bulunmadığı için, ortak bir «intihar eylemi» plânlamalarının nesnel koşulları ortada yoktu. Çünkü, resmi makamlarca açıklandığı üzere, tutuklular ses geçirmez hücrelerde bulunmaktaydılar, pencerelerden dışarının görülmesi engellenmişti, tutuklular izolasyon hükümleri gereğince teker teker bahçeye çıkarılıyorlardı, vb...

Resmi «intihar» varsayımı karşısında duyulan kuşkuları, Ensslin, Baader ve Raspe'nin cesetlerine yapılan otopsiden sonra, tutuklu avukatlarının açıklamaları daha da güçlendirdi. Avukatların açıklamasına göre Baader ve Raspe, kafalarının arka kısmından, intihar için mümkün olmayan bir açıdan vurulmuşlardı ve Gudrun Ensslin iki ip ile boğulmuştu, oysa Enslin'in bulduklarında tek bir ipe asılı durumdaydı.

2. Biz, eski RAF'ın (Rote Armee Fraktion-Kızıl Ordu Fraksiyonu) «ana çekirdeği» diye adlandırılan kesiminin tümüyle cezaevinde ölmüş olmasını raslantı sayamayız. Resmi iddialara göre Holger Meins bir açlık grevi sırasında ölmüş; Ulrike Meinhof, kendini asarak «intihar» etmiştir. Ve şimdi de sıra geriye kalan üç tutukluya gelmiştir. Son olay üçlü «intihar» olaya Ulrike Meinhof'un «intiharı» üzerindeki kuşkuları güçlendirdiği gibi, Holge Meins'ın da gerçekten açlık grevi sonucu ölüp, ölmediğine dair sorular doğurmuştur.

3. Geçenlerde Federal Meclis tarafından ivedilikle görüşülüp, hemen hemen oybirliğiyle kabul edilen Kontakt-Sperren-Gesetz (tutukluların gerekli görüldüğünde avukatları dahil, hiç kimseyle görüştürülmemelerini öngören yasa) getirdiği hükümle tutuklulara, kamuoyunun denetimi ve avukatlarının hukuksal yardımlarını

keserek zülmetmekle kalmayıp, onları öldürebilmek için gereken koşulları da yaratmıştır. Böylece örneklerini Latin Amerika faşist diktatörlüklerinde gördüğümüz uygulamalar yasallaştırılmış oluyor. Bugün ivedilikle talep edilecek şey, «inhitar teşebbüsü» başarısızlıkla sonuçlanan Irmgard Möller'in hemen kendisinin seçeceği avukatlarla ilişki kurması ve dünya kamuoyu önünde tarafsız bir mahkemece yargılanmasıdır.

4. Tutukluların «intihar eylemi» Schleyer'in kaçırılmasından sonra basın, radyo ve televizyon tarafından bir bakıma müjdelenmişti. Başlatılan kampanyanın ilk sinyali Nordrhein-westfallen eyaleti başbakanı Heinz Kühn (SPD-Sosyal-Demokrat Parti) tarafından yapılan şu tehditle verildi: «Tehdişçiler şunu iyice bellemelidirler ki, Hanns-Martin Schleyer'in öldürülmesi, utanılacak eylemleriyle kurtarmak istedikleri tutuklu zorbaların kaderini olumsuz şekilde etkileyecektir» (Welt, 14.9.77) Tutukluları rehine sayan bu tehdit, hiç kuşkusuz, bugüne dek geçerli olan hukuk kuralları ile açıktan açığa çelişmektedir. Bunun üzerine Schleyer serbest bırakılmadığı takdirde RAF'lı tutukluları öldürmek fikri NPD'den (faşist Almanya Milliyetçi Partisinden) («tanınmış» bir tarihçi Golo Mann'a kadar Frankfurter Allgemeine gazetesine kadar birçok çevrelerce benimsendi. Üstelik Frankfurter Algemeine bu fikri «intiharlar»ın vuku bulduğu 18 ekim günü açıkça ortaya attı.

Görüldüğü gibi sürdürülen bu propaganda alçakça cinayet propagandasıydı. Bu propaganda bir İtalyan ceza evinden kaçan onlarca rehinenin katili Nazi Kappler'in Federal Almanya'da resmen serbest vatandaş olarak yaşamaya hak kazanmasıyla tamamlandı.

Bu cinayet propagandası kamuoyunun geniş bir kesimini etkilemiştir. Bu kesimde böylece «intiharlar» tepkisiz karşılandığı gibi, giderek yarı gizli bir sevince bile neden oldu. Bu koşullarda «intihar eylemi»ni objektif olarak açıklamak daha baştan bir hayli güçleşti.

5. Kamuoyunun büyük kesiminde bu tavrın doğmasında politik olarak anlamsız olan uçak kaçırma olayı da önemli rol oynadı. Uçak kaçırma olayı toplumda, son tahlilde sokaktaki adamın da tehdiş hareketlerinin ve kaçırmaların kurbanı olabileceği yargısını doğurdu ve kaçınılmaz olarak olumsuz etkilere yol açtı. Böyle bir gelişmeyi herhalde kimse istemez. Biz, uçak kaçırma olayını, bu yolla sıradan insanların hayatlarıyla oynandığı için adi suç olarak nitelendiriyor ve uçak kaçırmalarda, Buback'ın öldürülmesi ve Schleyer'in kaçırılmasının aksine (bu olayları da politik açıdan zararlı bulduğumuz halde) hiçbir anti-kapitalist nitelik görmüyoruz.

Giderek uçak kaçırmalar taktik açıdan da anlamsızdır. Uçak kaçırmanın yaptırım niteliği, sıradan insanları öldürmek tehdidinden kaynaklanmaktadır. Bu tehdit, içeriğinde her devrimcinin amacıyla kesinlikle çeliştiğinden, şimdiye dek hiçbir uçak kaçırma olayında tehdit uygulanmadı, uygulanamazdı da. Böylelikle bunun etkisiz ve gerçekleştirilmeyen bir tehdit olduğu ortaya çıkmıştır. Uzun süreden beri hemen hemen tüm uçak kaçırma eylemleri kaçıranların ölümüyle sonuçlanmıştır.

6. Önümüzdeki günlerde sola ve genel olarak demokratik güçlere karşı propaganda ve baskılar artacaktır. «Evlerin aranmasına» ve tutuklamalara birçok kentte şimdiden başlanmıştır.

Tüm solcuları ve genel olarak demokratik güçleri baskılardan yılmamaya ve şimdiye dek savundukları demokratik çizgiyi oportünistçe terketmemeye çağırıyoruz. Şu anda gerekli olan, yıldırmalara, ve baskılara karşı cesur ve kararlı mücadele sürdürmektir.

Bu koşullarda ülkemizde demokratik güçleri zayıflatan bölünmüşlük durumuna son vermenin tam zamanıdır.

7. Federal Almanya'daki baskı uygulamalarını ele alacak olan Russel-Mahkemesi, bugünün koşullarında önem kazanmıştır. Bir Willy Brandt'ın takındığı tavır, uluslararası planda önemli yankılar uyandıracak olan bu mahkemenin egemen çevreler için ne denli rahatsız edici olduğunu açığa vurdu. 1978 paskalyasında (mart) ilk açık toplantısını yapacak olan Russel-Mahkemesine hazırlanmak, gerici baskı akımlarına karşı vereceğimiz mücadelenin odak noktası olmalıdır. Şimdiye dek Russel-Mahkemesi ile ilgili hazırlıkları desteklemiş, ya da egemen çevrelerin baskısıyla desteğini geri almış, tüm kişi, gurup ve çevrelerin bu tavırlarını son koşulların ışığında yeniden gözden geçirmeleri gerekmektedir.

SİNEMANIN ÖNEMİ VE SANSÜR

Sınıflı toplumlarda egemen sınıflar, her zaman ezilen ve sömürülen emekçi sınıfları uyutmak, sınıf ve sömürü gerçeğini onlardan gizlemek onları bu acı gerçeklerle ilgisiz şeylerle oyalamak, kısacası bilinçlenmelerini engellemek için birçok araçlara sahiptirler. Özellikle bugünün kapitalist toplumunda bilimin ve teknolojinin gelişmesini ulaştığı boyutları düşünürsek egemen sınıf bu bakımdan sınırsız olanaklara sahiptir.

Basın-yayın, radyo, televizyon ve sinema emekçi yığınları şartlandırmak ve bilinçlenmelerini engellemek için egemen sınıfların elinde etkin silahlardır.

Bizim gibi bağımlı ve sömürülen bir ülkede, yani okuma yazma oranının düşük, cehaletin egemen olduğu bir ülkede basın ve diğer yayınlar sınırlı bir silahtır. Özellikle kentlerde cicili bicili boyalı basın bir ölçüde etkindir. Çekilişlerle, hediyelerle, emekçiyi kuponların esiri yapar, geçici umutlar ve hayallerle oyalar. Bu sağcı basının ve özellikle sosyalist yayın kitlelere ulaşmak açısından pek cılız kalır.

Tiyatroya gelince, egemen güçler, bu alanda devrimci tiyatroya bir ölçüde göz yumuyor. Bizim tiyatronun kısıtlı bir izleyicisi var. Onlar da kentlidir ve çoğunlukla burjuva, küçük burjuvadırlar. Yani tiyatro için para ayırabilecek olanlardır.

Ama ayni oyun bir Anadolu kasabasına gittiği zaman, ya yasaklanır, ya da faşist güçler tarafından oyun salonu basılır, ve oynatılmaz.

Bu nedenle devrimci tiyatro emekçilerin bilinçlenmesinde önemli ama sınırlı bir rol oynar.

TV'ye gelince; kitlelere ulaşmada çok önemli rol oynayan bu araç sömürü düzeni sürdükçe emperyalizmin ve egemen sınıfların borazanlığını yapacaktır elbet. Yani bu etkin rolünü kitleleri uyutmak için oynayacaktır.

Ama sinemanın durumu değişik. Lenin boşuna «Sinema en önemli sanat dalıdır» dememiştir. Sinema kentten kıra kadar tüm emekçi yığınları kucaklar. Bu özelliği ile devrimci bir sinema emekçilere bilinç götürmede, yani toplumsal ve sınıfsal gerçekleri anlatma ve çözüm getirmede sınırsız bir işleve sahiptir. Yılmaz Güney olayı ülkemizde bunun kanıtıdır.

Burjuvazi de sinemanın önemini çok iyi biliyor. Bu nedenle sansürle çıkıyor devrimci sinemanın karşısına. Özellikle sansür konusundaki son gelişmeler sonucu ülkede ilerici nitelikte sinema yapılamaz olmuştur. Burjuvazi, sansüre gerekçe gösterirken bilinçsiz kitlelerin önüne ahlak propagandası ile çıkıyor. Oysa gerçeğin bununla hiç bir ilgisi yoktur. Özellikle son 4-5 yıldır seks filimleri furyası bu tür filimlerden yarar gördüğü için burjuvazinin sansürüne uğramamıştır.

Sansürün asıl maksadı toplumsal ve sınıfsal gerçekleri anlatan yani emekçileri eğiten ve bilinçlendiren ilerici, devrimci sinemayı engellemektir. Son tedbirler bu amaca yöneliktir. Seks filimleri sansüre karşın sinemalarda apaçık gösterilirken birazcık toplumsal gerçeklere değinen bir filimin sinemalarda gösterilmesine olanak kalmamıştır.

Besbelli ki devrimcinin görevi sansürün karşısında dikilmektir. Karşısına dikilmek ve sansür denilen gerici kuruma karşı sürekli mücadele etmektir.

İşte tüm bu nedenlerle biz, sinema sanatçılarımız arasında sansüre karşı çıkma bilincinin yaygınlaşmasından ve bunun aktif eylemlere dönüşmesinden sevinç duyuyor ve bu eylemleri destekliyoruz.

Çünkü ülkemizde sansür kurumu ortadan kalkınca bundan yararlanacak olan seks filimi yapımcıları değil (zaten onlar için sansür diye bir sıkıntı yok) tam tersi devrimci sinema sanatçılarıdır. Ve dolayısıyla emekçi halkımızdır.

Devrimci sinema gelişme olanağı bulamadığı sürece seks ve sosyete filimciliği altenatifsiz kalacaktır. Fakat sansür devrimci sinemanın önünde engel olmaktan çıkınca, seks ve sosyete filimlerinin de seyircisiz kalacağı besbellidir.